

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Josefem Strakou ve věci

žalobkyně: **Z. S.**
nar. X
státní příslušník Gruzie
trvale bytem X
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem
zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, 400 04 Ústí nad Labem

žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje,**
sídlem Křižíkova 8, 183 31 Praha 8 – Karlín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2025, č. j. KRPS-23689-19/ČJ-2025-010022-ZZC, o zajištění,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci soud posuzuje zákonnost rozhodnutí u zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného Nařízením Evropského parlamentu a rady (EU) č. 640/2013 ze dne 26. 3. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).

Dosavadní vývoj věci

2. Žalobce je státním příslušníkem Gruzie. Dne 24. 1. 2025 se žalobce dostavil na služebnu žalovaného s tím, že ztratil své doklady. Žalovaný po žalobcově ztotožnění rozhodl o jeho zajištění v režimu § 27 odst. 1 písm. d) zákona o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, neboť byl důvod se domnívat, že vstoupil na území České republiky neoprávněně.
3. Při následné lustraci žalovaný zjistil v Schengenském informačním systému (dále „SIS“) záznam o tom, že správním orgánem Spolkové republiky Německo byl žalobci vydán příkaz k vycestování ze Schengenského prostoru a vztahuje se na něj rozhodnutí o navrácení dle čl. 3 Nařízení (EU) 2018/1860, o využívání Schengenského informačního systému (dále jen „SIS“), neboť mu byl uložen příkaz k vycestování, jehož platnost skončila dne 7. 10. 2024. Následnou lustrací ze systému EURODAC žalovaný dále zjistil, že žalobce dne 29. 8. 2024 podal v Německu žádost o azyl.
4. S žalobcem byl následně proveden pohovor za účasti tlumočnicka. Žalobce při pohovoru vypověděl následující: V roce 2024 přiletěl přes Turecko rovnou do České republiky, nějaký čas strávil také v Německu, kam ale jel jen jako turista. V Německu také žádal o azyl, ale bylo mu sděleno, že ho nedostane, a tak se vrátil zpět do České republiky. V Německu mu bylo řečeno, aby vycestoval, tak si chtěl zařídit náhradní cestovní doklad a vycestovat do Turecka, odkud to má kousek. Na území České republiky nemá žádné vazby, žádnou vyživovací povinnost, ani zde nemá žádné zaměstnání nebo jiné příjmy, ani zde nemá žádné finanční závazky. Do České republiky přicestoval původně kvůli léčbě srdce, která mu nakonec nevyšla. Při návratu do Gruzie nevnímá hrozbu žádného nebezpečí. Jako kontaktní adresu uvedl pouze adresu svého bydliště v Gruzii, naproti tomu v České republice nemá žádnou kontaktní adresu, kde by se mohl zdržovat, ani nemá dostatek peněz na složení finanční záruky, ani nikoho, kdo by se na ni složil. V závěru prohlásil, že sám chce vycestovat z České republiky, ale pouze potřebuje potvrzení, aby si mohl zařídit náhradní doklad.
5. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 24. 1. 2025, č. j. KRPS-23689-19/ČJ-2025-010022-ZZC (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl o zajištění žalobce za účelem jeho předání podle nařízení Dublin III. Žalovaný vyšel z úvahy, že žalobce byl oprávněn pobývat na území EU do 23. 11. 2024, od té doby však zde pobývá nelegálně a bez platného cestovního dokladu, zároveň dle informace mu byl německými orgány vdán výjezdní příkaz s platností do 7. 10. 2024. V Německu žalobce rovněž podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Souhrn těchto okolností dle žalovaného zakládá reálný předpoklad pro žalobcovo předání na území členského státu příslušnému k jeho převzetí dle nařízení Dublin III, a tedy splnění podmínek pro zajištění dle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž z důvodu zajištění nezbytných náležitostí k zabezpečení vlastní realizace zajištění nebude možné toto

uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin. Žalovaný rovněž neshledal podmínky pro uložení žádného z mírnějších opatření ve smyslu § 123b ve spojení s § 123c zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah podání účastníků

6. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

7. Žalobce namítá, že ze spisového materiálu není zřejmé, zda řízení o udělení mezinárodní ochrany v Německu stále probíhá či již bylo skončeno. Dle žalobce se přitom jedná o zásadní otázku pro volbu důvodu zajištění. Žalovaný zjevně vycházel z předpokladu, že s žalobcem v jiné členské zemi EU probíhá řízení o azylu, neboť ze systému EURODAC bylo zjištěno, že totožná osoba podala v roce 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany v Německu. Žalovaný se však touto podstatnou skutečností v napadeném rozhodnutí již dále nezabývá, pouze shrnuje zákonné předpoklady k samotnému důvodu zajištění. Žalobce přitom ve výpovědi do protokolu uvedl, že mu bylo v Německu řečeno, že mu žádný azyl nedají, a proto odcestoval do České republiky. Pokud však v zemi, kam má být předán, již řízení o udělení mezinárodní ochrany neprobíhá, a cizinci zde byl ukončen pobyt, není důvod k jeho předání. Nutnost zabývat se stavem řízení o mezinárodní ochraně v Německu žalobce dovozuje mj. i ze závěrů usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150. Touto okolností se však žalovaný dostatečně nezabýval. Dle žalobce je proto napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a vydané na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
8. Žalobce dále namítá, že ve své ústní výpovědi uvedl, že se léčí se srdcem, žalovaný však tuto okolnost vůbec nezkoumal a fakticky opomenul ověřit, zda zdravotní stav žalobce umožňuje předání do Německa. I v této části se napadené rozhodnutí jeví nepřezkoumatelné a vydané na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
9. Žalobce má dále za to, že v jeho případě nejsou splněny podmínky pro zajištění ve smyslu § 129 zákona o pobytu cizinců, aby bylo možno konstatovat důvody pro „vážné nebezpečí útěku“, přičemž jeho jednání a délka neoprávněného pobytu na území nezakládá nezbytnost jeho omezení na osobní svobodě. Je třeba přihlídnout k tomu, že se sám a dobrovolně dostavil na polici. K omezení osobní svobody by státní moc měla přistupovat jen ve výjimečných případech, jak s odkazem na čl. 5 Úmluvy vyložil Evropský soud pro lidská práva. V tomto případě samotný nelegální pobyt ještě nepostačuje pro aplikaci zajištění podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se nepokusil o útěk, nevyhnul se dřívějšímu předání do jiného členského státu, EU, ani nevyjádřil úmysl nerespektovat rozhodnutí o předání, ani z jeho jednání nelze takový úmysl dovozovat. Sám jasně uvedl, že nemůže v ČE jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany v jiné členské zemi EU oprávněně pobývat, a proto nelze dovozovat, že by bez dalšího nerespektoval své předání do Německa.
10. Žalobce dále zpochybňuje nezbytnost zajištění. Má za to, že v jeho případě nebyl takový postup nezbytný a že je nepřiměřený. Poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) a Ústavního soudu a z ní plynoucí nutnost přistupovat k omezení základních práv vyplývajících z Listiny či Úmluvy co nejvíce restriktivně. To platí i ve vztahu k omezení osobní svobody jednotlivce, k němuž by mělo být přistupováno pouze ve

výjimečných případech a jen tehdy, nelze-li daného účelu dosáhnout jinak a kdy je zřejmé, že jiné řešení než omezení osobní svobody nepřichází v úvahu. Uvedení takových důvodů však žalobce v napadeném rozhodnutí postrádá, neboť žalovaný v něm pouze konstatuje, že zajištění je nezbytné. V této souvislosti žalobce poukazuje též na zásadu proporcionality vyplývající z § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul dosavadní průběh řízení a doplnil, že dne 30. 1. 2025 již obdržel ze strany orgánů Spolkové republiky Německo souhlas převzetím žalobce.
12. K žalobním bodům uvedl, že otázka ukončení azylového řízení v Německu je bezpředmětná, neboť Německo je coby příslušný stát dne Nařízení Dublin III povinno převzít žalobce zpět i v případě, že by vzal svou žádost zpět, nebo i v případě jejího zamítnutí. Žalobce byl přitom povinen vyčkat na výsledek tohoto řízení na území Německa, to však nedodržel. Pakliže mu toto rozhodnutí bylo vydáno a byla mu stanovena lhůta k opuštění území členských států EU, měl toto území opustit, a nikoliv se vrátit na území České republiky a pobývat zde bez platného oprávnění. Namítal-li žalobce nezohlednění svého zdravotního stavu, pak do protokolu pouze vypověděl, že z léčby sešlo, aniž by jakkoli specifikoval své zdravotní problémy. Ze strany žalovaného proto nebyl dán důvod, aby se žalobcovým zdravotním stavem blíže zabýval. Jelikož žalobce neupustil území EU ve lhůtě k vycestování a následně neoprávněně pobýval na území, jeví se jako osoba nedůvěryhodná, navíc nejsou zjevně splněny podmínky k žádnému z alternativních opatření. Důvod k zajištění je tedy dán. Žalovaný proto navrhuje žalobu zamítnout.

III. Posouzení věci soudem

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. O žalobě soud rozhodl bez nařízení ústního jednání za podmínek dle 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců věty druhé zákona o pobytu cizinců.
14. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž v daném případě neshledal žádné vady, ke kterým by musel přihlížet nad rámec uplatněných žalobních bodů ve smyslu závěrů rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2023, č. j. 5 Azs 96/2021-39, č. 4456/2023 Sb. NSS, odst. 43–44, ve spojení s rozsudkem velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022, spojené věci *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, body 87–89.
15. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud v daném případě současně neshledal žádné zásadní důvody, pro které by měl posuzovat zákonnost omezení osobní svobody žalobce podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS, a ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, č. 3/2020 Sb. NSS).
16. Žaloba není důvodná.
17. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným

členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“

18. Soud předně nemůže souhlasit s žalobními námitkami, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné a nevycházelo z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že důvodem pro zajištění žalobce byla skutečnost, že dle údajů v SIS se na žalobce vztahuje rozhodnutí o navrácení ve smyslu čl. 3 nařízení SIS vydané německými orgány, které žalobce po uplynutí příslušné lhůty (7. 10. 2024) nerespektoval. Současně žalobce na území Německa podal dne 29. 8. 2024 žádost o mezinárodní ochranu. Tyto skutečnosti rovněž mají oporu ve spisovém materiálu, v němž jsou založeny příslušné výpisy se záznamy ze systému SIS.
19. Soud rovněž přisvědčuje žalovanému, že uvedené skutečnosti vyplývající ze záznamu SIS představují důvod pro jeho zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť lze předpokládat, že dojde k jeho předání do Německa podle kritérií upravených v nařízení Dublin III.
20. Namítal-li žalobce, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu již skončilo, pak soud zcela ve shodě s žalovaným konstatuje, že tato skutečnost není pro nyní posuzovanou věc vůbec rozhodná. I kdyby bylo pravdou, jak žalobce naznačuje, že by v Německu řízení o jeho žádosti již neprobíhalo a byl by mu tam ukončen pobyt, tak by bez dalšího neodpadl důvod k jeho předání. Tuto problematiku podrobně shrnul rozsudek NSS ze dne 5. 10. 2016, č. j. 8 Azs 123/2016-30:

„[18](...) Pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany má dublinský systém znamenat právě to, že žadatel má právo na meritorní posouzení své žádosti o udělení mezinárodní ochrany pouze v jednom členském státě Evropské unie (tzv. „one-chance-only princip“).

[19] Cíli dublinského systému jsou nejen racionalizace posuzování žádostí o udělení mezinárodní ochrany a zabránění zahlcení systému povinností státních orgánů zabývat se několikanásobnými žádostmi podanými stejným žadatelem, ale také zvýšení právní jistoty, pokud jde o určování státu odpovědného za posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tím dublinský systém směřuje k omezení až vyloučení jevu zvaného „forum shopping“, resp. „asylum shopping“ (srov. např. rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech N. S. a další, C-411/10, a M. E. a další, C-493/10, odst. 79). Asylum shopping spočívá v tom, že cizinec vede řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany současně nebo postupně v několika státech za tím účelem, aby alespoň v některém státě byl úspěšný. Současně má dublinský systém předejít situaci označované jako „refugee in orbit“, kdy se naopak žádný stát nepokládá za příslušný k meritornímu posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť aplikuje princip třetí bezpečné země na členské státy Evropské unie, ve kterých žadatel pobýval před příchodem do státu, který nyní žádost hodnotí.

[20] Dublinský systém proto naopak předpokládá, že žadatel podal alespoň jednu žádost, kterou je členský stát povinen přezkoumat, přezkoumává ji, nebo o ní již rozhodl (rozsudek Soudního dvora ze dne 3. 5. 2012 ve věci Kastrati, C-620/10, odst. 45).

[21] I z toho důvodu výše citovaný čl. 7 odst. 2 nařízení Dublin III stanoví, že se členský stát určuje jako příslušný (i k posouzení nové žádosti) na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě. Předpokládá tedy možnost, že žadatel podá více žádostí v různých státech. To je ostatně podstatou zmiňovaného asylum shopping, kterému se dublinský systém brání, a to tak, že je-li to možné, určuje příslušným rozhodovat o všech žádostech téhož žadatele jediný členský stát.

[22] Bylo by možné namítnout, že čl. 7 odst. 2 nařízení Dublin III určuje rozhodný stav (doba, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě) pouze pro aplikaci těch článků nařízení Dublin III, která stanoví kritéria pro určení příslušného členského státu, tj. článků 7 – 15 obsažených v kapitole III nařízení. Nedopadá tedy na čl. 3 odst. 2 nařízení, který žalovaný použil v případě stěžovatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 Azs 67/2016-34). Stále však platí, že existenci více žádostí předpokládá celý dublinský systém. Zároveň možná pluralita žádostí vyplývá i z čl. 3 odst. 1 nařízení (srov.: „Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. **Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.**“; podtržení doplněno).“

(zdůraznění doplněno Krajským soudem v Praze; obdobně srov. rozsudky NSS ze dne 31. 8. 2018, č. j. 2 Azs 358/2017-46, odst. 34-25, ze dne 25. 2. 2015, č. j. [1 Azs 248/2014-27](#), nebo usnesení NSS ze dne 15. 6. 2017, č. j. 1 Azs 145/2017-32, odst. 12-14)

21. Shora citovaný rozsudek NSS č. j. 8 Azs 123/2016-30 se sice týkal odlišné procesní situace, neboť v uvedené věci se jednalo o žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o zastavení řízení žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že státem příslušným k rozhodnutí o žádosti dle nařízení Dublin III bylo Nizozemsko, v němž bylo o žádosti již rozhodnuto. Pro nyní posuzovanou věc týkající se zajištění za účelem budoucího předání do Německa je nicméně klíčový právě závěr, že z hlediska možnosti předání není rozhodné, zda bylo o žádosti o azyl (či jiný druh mezinárodní) ochrany již rozhodnuto, rozhodující je naopak stav v době podání. Proto i kdyby bylo pravdou, že řízení o žalobcově žádosti o azyl podané dne 29. 8. 2024 by bylo v Německu již rozhodnuto, nijak by tím neodpadl důvod předání.
22. Žalobce se proto mylí, domnívá-li se, že zjištění stavu řízení o jeho žádosti o azyl podané v Německu bylo podstatnou skutečností mající vliv na zákonnost důvodu zajištěn podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Stav řízení o dané žádosti je z hlediska aplikace zmiňovaného důvodu zajištění nerelevantní. Explicitní nezohlednění této skutečnosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí proto nezakládá jeho nepřezkoumatelnost, ani jinou vadu z hlediska skutkových zjištění.
23. Žalovaný rovněž nebyl povinen ověřovat, zda žalobci jeho zdravotní stav umožňuje předání do Německa. Žalobce totiž při pohovoru uvedl, že se cítí fyzicky i psychicky zdravý, a neuváděl nic o tom, že by mu jeho zdravotní stav bránil vycestovat, resp. že by mu jeho zdravotní stav vůbec v něčem bránil. Je sice pravda, že žalobce k dotazu na účel přicestování do ČR zmínil „[p]řijel jsem za prací a kvůli léčbě srdce, která nevyšla.“, ale tuto jednorázovou zmínku už později nijak nerozváděl. Naopak souběžně vypovídal o tom, že se v mezidobí pohyboval mezi Českou republikou a Německem, aniž by se jakkoli zmínil o tom, že by přesuny mezi těmito zeměmi pro něj měly představovat nějaké zdravotní potíže. Soud proto souhlasí s vyjádřením žalovaného, že žalobce zmiňovaná léčba srdce zjevně nebyla podstatnou skutečností, která by měla z hlediska možnosti budoucí předání do Německa hrát nějakou významnou roli. Není tedy vadou, pokud se žalovaný toto okolností v napadeném rozhodnutí explicitně nezabýval.
24. Pro nyní posuzovanou věc nijak přílehlavě žalobcem odkazované závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, či ze dne 2. 11. 2011 č. j. 1 As 119/2011-39. Jak již bylo vysvětleno výše, skutečnosti jako stav azylové žádosti v Německu či žalobcův stav, na které žalobce klade důraz, nejsou v tomto případě překážkami pro realizaci předání. Nejedná se ani o důvody znemožňující vycestování ve

smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, z tohoto hlediska je v žalobě odkazováno na zcela nepřiléhavé ustanovení.

25. Soud neshledává ani žádné jiné překážky či relevantní okolnosti, pro které by nemohlo být uskutečněno budoucí předání do jiného členského státu, za jehož účelem bylo přistoupeno k zajištění spojenému s omezením žalobcovy osobní svobody.
26. Soud se rovněž neztotožňuje ani s žalobními námitkami brojícími proti nezbytnosti a nepřiměřenosti zajištění. Soud konstatuje, že v žalobě sice nalézá poměrně obsáhlé vysvětlení toho, proč je třeba, aby omezení osobní svobody a proč je třeba k němu přistoupit jen není-li dána jiná možnost, zároveň ale v žalobě nenalézá prakticky žádná tvrzení o tom, v čem by zrovna na straně žalobce měla nějaká nepřiměřenost spočívat, resp. proč by zrovna v jeho případě mělo být zajištění nepřiměřené. Žalobce naopak nevedl nic k tomu, jak by jinak by si představoval, že by mělo být účelu zajištění dosaženo. Naopak ve své ústní výpovědi do protokolu vyloučil, že by měl na území České republiky nějaké osobní vazby nebo že by měl dostatek prostředků na složení finanční záruky, v podstatě si tím vyloučil možnost aplikace alternativních opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. Jelikož ani soud žádné možnosti pro aplikaci těchto opatření neshledává, nezbyvá mu než v podrobnostech odkázat na důvody uvedené žalovaným na str. 5-6 napadeného rozhodnutí.
27. Soud konečně neshledává (ani nad rámec žalobních bodů ve smyslu odst. 14 výše) ani žádné jiné důvody, pro které by mělo být zajištění nepřiměřené či jinak v rozporu se zásadou proporcionality ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu.

IV. Závěr a náklady řízení

28. S ohledem na výše uvedené soud shledal žalobu nedůvodnou, přitom neshledal ani jiné vady či nezákonnosti (neuplatněné v žalobě), které by měly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Proto žalobu podle § 78 odst. 8 s. ř. s. zamítl (výrok I).
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci, který ve věci neměl úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. února 2025

Josef Straka, v. r.
samosoudce